

ΠΕΡΙ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΥ ΚΑΙ ΠΑΝΘΡΗΣΚΕΙΑΣ

Ἀρχιμανδρίτου Χρυσοστόμου Σπύρου

Ἐνῶ «ἡ συμμετοχὴ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας» εἰς τὸ «Παγκόσμιον Συμβούλιον τῶν Ἐκκλησιῶν» ἐξακριβώθη ὁμοδιῶς ὡς «τερατώδης καὶ καταλυτικὴ τῆς ὀρθοδόξου κανονικῆς τάξεως καὶ Ἱεράς Παραδόσεως», ὡς «μίξις ἄμικτος καὶ τέρας ἀλλόκοτον» καὶ ὅτι αὐτὴ «συνιστᾷ τὴν μεγίστην παγίδα τοῦ Ἄντιχειμένου ἐν τῇ Ἱστορίᾳ τῆς στρατευομένης Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ πρὸς διάβρωσιν καὶ ἀποσύνθεσιν τοῦ ἀπολυτρωτικοῦ ἔργου τῆς Ὁρθοδόξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας» (Κ. Μουρατίδου), ἐν τούτοις, αἱ «Κορυφαί» τῆς Ὁρθοδοξίας θεωροῦν τὸν Οἰκουμενισμὸν «ὡς θεάρεστον καὶ ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ κίνησιν διὰ τὴν Ἐνωσιν πάντων τῶν βαπτισθέντων εἰς τὸ Ὄνομα τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ καὶ δεχομένων τὴν ὄλην καθολικὴν καὶ σωστικὴν ἀλήθειαν τῆς ἀδιαιρέτου Ἐκκλησίας» (περιοδικὸν «Ἐπίσκεψις», ἀρ. 445), παρὰ τὰς γνωματεύσεις κορυφαίων καθηγητῶν, ὅτι «ὁ Οἰκουμενισμὸς δὲν εἶναι αἵρεσις καὶ παναίρεσις ὡς συνήθως χαρακτηρίζεται· εἶναι κατὰ πολὺ χειρότερον τῆς παναιρέσεως· ὁ Οἰκουμενισμὸς εἶναι ὑπέρβασις, ἀμνήστευσις, παραθεώρησις, διὰ τὸ μὴ εἶπωμεν, νομιμοποιήσις καὶ δικαίωσις τῶν αἱρέσεων. Εἶναι ἡ ἑτεροδοξία παρηλλαγμένη καὶ μεταμεμορφωμένη, ἥτις ἐπιζητεῖ ἁρμονικῶς τὴν συνυπάρχην μετὰ τῆς καθολικότητος· ὁ Οἰκουμενισμὸς ἐν τῷ ἱερῷ χώρῳ τῆς Ὁρθοδοξίας εἶναι νόσος πρὸς θάνατον» (Ἀνδρέου Θεοδώρου).

[...] Ἐνεκα ἀκριβῶς τῆς τηρουμένης προδοτικῆς σιγῆς, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ἀγαστῆς συμφωνίας καὶ ἐνόχου συστοιχίας καὶ ἔνεκα τῆς συνεχιζομένης ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας τῆς Ἑλλαδικῆς Ἱεραρχίας μετὰ ἐκκλησιαστικῶν ταγῶν καὶ παραγόντων τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, τουθ' ὅπερ ἐστὶ «πρακτικὴ» ἀποδοχὴ τῆς αἵρέσεως ταύτης, ἐνίσταται διὰ τοῦ κανονικοῦ μέτρου τῆς ἀποτειχισέως μου ἐξ αὐτῆς.

Ἐὰν «πρακτικῶς» ἡ ἀποδοχὴ τῆς αἵρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ἐκ μέρους τῆς Ἑλλαδικῆς Ἱεραρχίας, γίνεται, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, καὶ διὰ τῆς συνεχιζομένης ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας, ἡ «θεωρητικὴ ἀποδοχὴ αὐτῆς, μαρτυρεῖται καὶ ἐμπεριέχεται ἀδιαμφησβητήτως εἰς τὸ Διάγγελμα τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου «Πρὸς τὰς ἀπανταχοῦ Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ» τοῦ 1920. Διὰ τῆς πιστῆς δὲ καὶ ἀδιαμαρτυρήτου ἐφαρμογῆς τούτου, ὑπὸ τῆς Ἑλλαδικῆς Ἱεραρχίας σήμερον διὰ τῆς ὡς ἄνω κοινωνίας, διακυβεύεται ἀφεύκτως ἡ ὀρθόδοξος ιδιότης αὐτῆς.

Ἴνα ἐκτιμηθῇ δὲ δεόντως ἡ σοβαρότης τοῦ προκειμένου ζητήματος «Πίστεως», ἀνάγκη ὄδε νὰ σημειωθῇ, ὅτι τὸ Διάγγελμα τοῦτο, ὅπερ καὶ «ὁ μέγας χάρις τοῦ Οἰκουμενισμοῦ τῆς Ὁρθοδοξίας» χαρακτηρίζεται, κρίνεται ἀφ' ἑαυτοῦ ὡς κακόδοξον καὶ βλάσφημον διὰ τὴν καθόλου Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν, ἐπὶ πλείον δὲ ψευδὲς καὶ ἀπατηλόν, καθ' ὅτι, τοῦτο ἐπὶ τῆς αἰρετικῆς τῶν Οἰκουμενιστῶν «θεωρίας τῶν κλάδων» πάντοτε βασιζόμενον, ἀποτελεῖ καταφανεστάτην ἄρνησιν «τῆς καθόλου περὶ Ἐκκλησίας ὀρθοδόξου ἐννοίας ... ὡς ἀναιροῦσαν προσέτι καὶ αὐτὸ τοῦτο τὸ θετικὸν περιεχόμενον τῆς ὑπερφυσικῆς Ἀποκαλύψεως..., καὶ ἀφοῦ... ἡ... ἀλήθεια εἶναι μία, διαφυλαττομένη ἐν τῇ μία Ἐκκλησίᾳ, εἶναι ἀδιανόητος ἐξ ὀρθοδόξου ἐπόψεως ἡ παραδοχὴ πλειόνων «Ἐκκλησιῶν», διεκδικουσῶν τὴν μίαν ἀλήθειαν, ἡ ἢ διαίρεσις τῆς μιᾶς Ἐκκλησίας εἰς πλείονας «κλάδους»... ὡς ἔάν... τὸ ἐν ἀδιαιρέτῳ σῶμα τῆς Μιᾶς, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, ἦτο δυνατόν νὰ διαιρεθῇ» (Ι. Καρμίρη, Ὁρθόδοξος Ἐκκλησιολογία, 1973).

[...] Τὸ «πρῶτον πρακτικὸν βῆμα» ἐφαρμογῆς τῆς Πατριαρχικῆς Ἐγκυκλίου τοῦ 1920, ἦτο ἡ πραγματοποίησις τῆς πρώτης ὑποδείξεως τῆς ἐν λόγῳ Ἐγκυκλίου, δηλαδὴ «ἡ παραδοχὴ ἐνιαίου ἡμερολογίου πρὸς ταυτόχρονον ἑορτασμὸν τῶν μεγάλων ἑορτῶν ὑπὸ πασῶν τῶν Ἐκκλησιῶν», διὰ τῆς ὁποίας ἐγένετο ἡ ἑορτολογικὴ ἔνωσις τῶν Ἐκκλησιῶν!

Ταῦτα «τὰ σαφὰ κακουρήματα» τοῦ «ἀμφιβόλου κύρους» ἐν Κωνσταντινουπόλει λεγομένου Πανορθοδόξου Συνεδρίου τοῦ 1923, τοῦ προσαρμόσαντος τὸ ἀπ' αἰώνων ὑπὸ τῆς Ὁρθοδόξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας καθιερωθὲν ἑορτολόγιον, ὡς πρὸς τὰς ἀκινήτους ἑορτάς, ὑπὸ μορφὴν «διορθώσεως», εἰς τὸ παπικὸν ἡμερολόγιον!

Οὕτω διεσπάσθη (καταστροφὴ γνωρίσματος) ἡ ἐνότης τῶν ἐπὶ μέρους Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ἐν τῇ ὁμοιοχρόνῳ ἐκδηλώσει τῆς θείας Λατρείας, οὐχὶ «μία τάξις», κατὰ τὰ κανονικῶς ἐντελλόμενα, νῦν ἐπιτελουμένης, ἀλλὰ κατὰ τὸν ἐπιδιωχθέντα ἀπ' ἀρχῆς ὑπὸ τῶν γεννητόρων τῆς καινοτομίας σκοπὸν.

Ἐν προκειμένῳ, ἐπρόκειτο περὶ ἐξεγερθείσης αἵρέσεως κατὰ τῆς Ἐκκλησίας ἔσωθεν Αὐτῆς, λαμβανούσης μορφὴν καλῆς κατ' ἄνθρωπον ἐκκλησιαστικῆς καινοτομίας, ἐπιβαλλομένης δὴθεν ἐκκλησιαστικῆς μεταρρυθμίσεως καὶ ἐπαινετῆς κατὰ κόσμον συγχρονησμένης θρησκευτικῆς προσπαθείας, διὰ τῆς ὁποίας μὲ τὴν πρῶσαν μίαν ἀκριβεστέρως χρονομετρικῆς ἀκριβείας, εἰς τὴν οὐσίαν ἐκ κακοδόξου διαθέσεως ἐνώσεως μετὰ τῶν αἰρετικῶν τῆς δύσεως, τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, τῆ συνεργασίᾳ τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας, κατέλυεν αἰωνόβιον τάξιν ἐν τῷ ἱερῷ θεσμῷ τῆς Λατρείας ἐπὶ πανορθοδόξου πεδίου «καὶ μηδενὸς ἐκκλησιαστικοῦ λόγου συνωθούντος»

Τὸ πραξικόπημα τοῦτο ἐτολμήθη ἐπὶ καταφρονήσει τῶν Συνόδων τοῦ 1583, 1587 καὶ τοῦ 1593, αἱ ὁποῖαι ἐπανειλημένως «εἶχον ἀφορίσει πάντας ὄσους θὰ ἐδέχοντο τὴν γρηγοριανὴν μεταρρυθμίσιν».

[...] Καιρὸς, λοιπόν, τοῦ ποιῆσαι τὸ θέλημα Κυρίου, ὡς τοῦτο ὀρίζεται διὰ τοῦ ΛΑ' Κανόνος τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων καὶ τοῦ ΙΕ' τῆς Πρωτοδευτέρας Συνόδου, περὶ χωρισμοῦ καὶ διακοπῆς τοῦ μνημοσύνου τοῦ πεπτωκότος Πατριάρχου καὶ τῶν σὺν αὐτῷ.